

деки и прозначни облаци, и най прохладенъ, драгъ, като волнитъ морски, вѣтрецъ едва вѣеше по върховцитъ на тревата и едва се допираше до бузитъ. Сичката музика дневна се промѣняваше. Шарени невѣстунки излазѣхъ изъ гнѣздата си, дигахъ се на заднитъ си крачка и огласявахъ съ писъкътъ си полето. Пѣ се чуѣше прчението отъ штурцитъ. А по нѣкога се чуѣше отъ нѣкъсе далечно езеро гласътъ на лебедъ и, като сребро, се разсипваше по въздуха. Пѣтницитъ като се запрѣхъ въ срѣдъ полето, избирахъ си легловиште, кладѣхъ огънь и туряхъ на него котелъ, да си варятъ дивекъ¹⁾; парата се отдѣляваше и на страна се пушѣше на въздуха. Като повечеряхъ, казацитъ си лягахъ, а коніетъ спѣхати пуштахъ по тревата. Тъ се растѣгахъ на чепкенетъ си. На тѣхъ право глѣдахъ ноштъ звѣздитъ. Съ ушитъ си слушахъ тѣ безбройний мѣръ на насѣкомитъ, които пѣлѣхъ тревата; сичкий имъ писъкъ, брънчепе, сѣкане, прчене, звучно се раздаваше въ ношта, пречистваше се въ прохладний въздухъ и улюляваше задрѣмалый слухъ. Ако ли се нѣкой отъ тѣхъ подигнѣше и станѣше малко време, то полето му се чинѣше като посѣяно съ лѣскави искри отъ червѣ-свѣштунки. А по нѣкога небото ноштъ се освѣтляваше въ много мѣста отъ далечна заря отъ пожаръ — това горѣше по рѣкитъ и ливадіето трѣстика — и тогава теменъ поесъ лебеде, които летѣхъ на сѣверъ, отвѣднажъ се огрѣеше отъ сребърно-червена свѣтлина, а то се чинѣше, като че хвърлѣхъ по темното небо червени крѣпи. —

Съ пѣтницитъ се ништо не случи. Нийдѣ не видвахъ дървіета: сѣ степъ, безкрайна, вѣлна, хубава. Само по нѣкога се синѣхъ върховетъ на нѣкоя гора, която отстрана вървѣше по бреговетъ на Днѣпръ. Видѣхъ само Тарасъ посочи на синоветъ си една малка точка, която се чернѣеше въ тревата далече и рече: „Гледайте, дѣца, тамъ припушта татаринъ!“ Отдалече право на тѣхъ бѣ си втурчила малкитъ очи малка главичка съ мустаки, помѣриса въздухътъ, като хртка, и като видѣ, че казаки бѣхъ тринаесетъ душъ, загуби се, като сърна. „Ха, дѣца догонете татарина! и не мѣчете се; не можете го стигнѣ: неговътъ конь е по брѣзъ отъ мойтъ Чортъ.“ Но Булба намисли да се поприварди, зашото се боѣше да се не е скрилъ нѣйдѣ метеризъ. Като додохъ до една малка рѣчица, Татарка, която

1) Кулншт. руски.